ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Οι πρυτανικές αρχές του Πανεπιστημίου της Αθήνας που κάνουν επίδειξη δύναμης στους φοιτητές στην πραγματικότητα είναι υποτακτικοί και υπάλληλοι της κυβέρνησης και των μεγαλοεπιχειρηματιών, υποστηρίζει ο Γ. Σιαμαντάς, φοιτητής Οδοντιατρικής, μέλος της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση και της ΕΑΑΚ.

Συνέντευξη στο ΠΡΙΝ και στον Κυριάκο Νασόπουλο

Ποια απόφαση της Πρυτανείας του ΕΚΠΑ πυροδότησε το κύμα αντιδράσεων από τη πλευρά των φοιτητών και της πανεπιστημιακής κοινότητας;

– Το κλίμα της αναταραχής όχι μόνο στο ΕΚΠΑ αλλά σε ολόκληρη την τριτοβάθμια εκπαίδευση άρχισε να διαμορφώνεται από το καλοκαίρι, όταν η κυβέρνηση ανακοίνωνε την προώθηση του μέτρου των διαγραφών των φοιτητών και την ανάγκη να καταρτιστούν οι οργανισμοί των πανεπιστημίων. Οι αλλαγές αυτές εντάσσονται σε μια προσπάθεια συνολικής αναδιάρθρωσης των ΑΕΙ και των ΤΕΙ. Προωθούν την επιχειρηματικοποίηση του πανεπιστήμιου και παράλληλα την υποχρηματοδότηση, με την επιβολή ιδιωτικοοικονομικών-ανταποδοτικών κριτηρίων σε όλο το εύρος της λειτουργίας του. Αυτό επιτυγχάνεται με την «παράδοση» βασικών πλευρών του, όπως η φοιτητική μέριμνα, η φύλαξη και η καθαριότητα στις εργολαβίες και την εναρμόνιση της εκπαίδευσης που παρέχεται και της έρευνας που παράγεται εντός αυτού με τις ανάγκες του κεφαλαίου. Υψώνουν φραγμό απέναντι στα παιδιά της εργατικής τάξης, τα οποία μαζικά αποκλείουν από το πανεπιστήμιο για να τα στείλουν είτε κατευθείαν στον κύκλο ανεργίας – δουλειάς – ανεργίας είτε σε μια μεγάλη βεντάλια «εκπαίδευσης» – κατάρτισης που δημιουργούν και περιέχει ΕΠΑΛ, ΕΠΑΣ, ΙΕΚ, ΣΕΚ, ΚΕΚ, ώστε να φτιάξουν εργαζόμενους κομμένους και ραμμένους στα μέτρα του κεφαλαίου, χωρίς εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα. Τέλος, αυτές οι αλλαγές βάζουν στο στόχαστρο το φοιτητικό κίνημα, προσπαθούν να το τρομοκρατήσουν με την απειλή διαγραφών και πειθαρχικών διώξεων για συνδικαλιστική δράση.

- Υπάρχουν το τελευταίο διάστημα και συγκεκριμένα γεγονότα που προκάλεσαν την αντίδραση του φοιτητικού κινήματος;

– Οι «πρυτανικές αρχές» του ΕΚΠΑ προσπαθούν να φανούν «τσαμπουκαλήδες», στρατηγοί

της αντίδρασης και αποφασισμένοι να τσακίσουν κάθε κινηματική φωνή. Στην πραγματικότητα είναι τα πιο πιστά τσιράκια, υποτακτικοί και υπάλληλοι της κυβέρνησης και των μεγαλοεπιχειρηματιών. Γεγονότα όπως το λοκάουτ και η επίθεση των ΜΑΤ στην Πρυτανεία εναντίον φοιτητών που ήθελαν να μπουν και να διαμαρτυρηθούν για την κατάσταση στην εκπαίδευση και το ΕΚΠΑ, η επίθεση από καθηγητές και μέλη της ΔΑΠ στην κατάληψη της Φιλοσοφικής, η οποία αποφασίστηκε από μαζική γενική συνέλευση του συλλόγου την προηγούμενη εβδομάδα, το κλείδωμα των εργαζόμενων μέσα στα γραφεία τους τις μέρες του λοκάουτ και το γεγονός ότι δύο μήνες τώρα που έχει αναλάβει ο νέος «πρύτανης» δεν έχει γίνει Σύγκλητος για τα προβλήματα στο ΕΚΠΑ έφτασαν τον κόμπο στο χτένι.

– Πού αποσκοπεί συνολικά αυτή η πρωτοφανής επίδειξη μηδενικής ανοχής από Πρυτανεία και κυβέρνηση;

– Νομίζω πως για το πανεπιστήμιο τα γεγονότα των δύο-τριών τελευταίων εβδομάδων αποτελούν ποιοτική τομή στο πώς αντιμετωπίζονται οι κινητοποιήσεις στο εσωτερικό του, σε σχέση με το παρελθόν. Αλλά το δόγμα της μηδενικής ανοχής απέναντι στις κινητοποιήσεις του λαού ακολουθείται πιστά τα τελευταία χρόνια. Τρανταχτά παραδείγματα αποτελούν οι επιστρατεύσεις πολλών απεργιών, η καταστολή από την αστυνομία στις μεγάλες κινητοποιήσεις του λαού την περίοδο 2010-2012 και μετά, αλλά και σε πολλές περιπτώσεις που η αστυνομία παίρνει το ρόλο του μπράβου των μεγαλοεπιχειρηματιών όπως στον αγώνα στη Χαλυβουργία, στην Κερατέα, στη Χαλκιδική. Δεν θέλουν πια ούτε ένα σκίρτημα αγώνα και μάχης για τη ζωή, όχι γιατί νιώθουν ισχυροί και έχουν τον τσαμπουκά να το κάνουν αλλά γιατί φοβούνται. Φοβούνται πώς, αν ανοίξει μια ρωγμή, ακόμα και από

μια μικρή νίκη ενός αγώνα, στο ασφυκτικό πλαίσιο στο οποίο συμπιέζουν τις ζωές μας και συναντηθεί η οργή του λαού με την ελπίδα και την πίστη στη δυνατότητα νίκης των εργατικών-λαϊκών αγώνων, θα τρέχουν να γλυτώσουν – κι όχι μόνο τα κέρδη τους. Η τρομοκρατία που καλλιεργούν δεν έχει μόνο αυτή την όψη. Υπάρχει και η τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς και ο φόβος τις απόλυσης, μιας και έχουν φτιάξει στρατιές ανέργων που ψάχνουν δουλειά. Ειδικά στη νεολαία βλέπουμε συγκεκριμένη προσπάθεια να σπείρουν τη υποταγή: έχουμε το χτύπημα των μαθητών από την αστυνομία στο Υπουργείο Παιδείας σε διαμαρτυρία ενάντια στο Νέο Λύκειο, την επίθεση της αστυνομίας έξω από κατάληψη σχολείου στην Καισαριανή, την κατατολή των ΜΑΤ στην κινητοποίηση των φοιτητικών συλλόγων. Προσπαθούν να κάνουν τη νεολαία να πιστέψει πως για κάποιο λόγο φταίει αυτή για το μέλλον που της ετοιμάζουν και ότι είναι μονόδρομος τον οποίο πρέπει να αποδεχτεί.

– Πόσο επικίνδυνος είναι ο επιχειρούμενος χαρακτηρισμός κάθε κινηματικής δράσης εντός των πανεπιστημίου ως «απειλή» για την ομαλή λειτουργίας τους;

– Για εμάς ως αντικαπιταλιστική Αριστερά αλλά και για το μαχόμενο φοιτητικό-εργατικό κίνημα μέσα στο πανεπιστήμιο, πρέπει να είναι στόχος η μη ομαλή λειτουργία ενός πανεπιστημίου που λειτουργεί για τα συμφέροντα του κεφαλαίου και όχι του λαού. Να βάλουμε στόχο να σαμποτάρουμε το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο και να επιβάλουμε τις ανάγκες μας και τα δικαιώματά στην εκπαίδευση και την εργασία έξω και πέρα από το νόμο και την τάξη τους. Άρα επικίνδυνος δεν είναι ο χαρακτηρισμός, επικίνδυνοι πρέπει να γίνουμε εμείς για το κεφάλαιο και τα σχέδια του.

– Ο Θ. Φορτσάκης εκλέχθηκε πρύτανης του ΕΚΠΑ μέσα από τη διαδικασία της προεπιλογής των υποψηφίων πρυτάνεων από Συμβούλια Ιδρύματος. Ποιος ακριβώς είναι ο ρόλος των συγκεκριμένων συμβουλίων;

– Η κυβερνητική πολιτική για την τριτοβάθμια εκπαίδευση που κινείται στις επιταγές της ΕΕ για την τριτοβάθμια εκπαίδευση δεν μπορεί να χτίσει τις αναγκαίες γι’ αυτούς συμμαχίες εντός των ΑΕΙ και των ΤΕΙ. Έτσι με τον τελευταίο νόμο επέλεξε να τις επιβάλλει. Παρέδωσε τη διοίκηση των πανεπιστημίων στα Συμβούλια Ιδρύματος που απαρτίζονται από ακαδημαϊκούς στη συντριπτική τους πλειοψηφία υποστηρικτές της αντιεκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και μάνατζερ μεγάλων επιχειρήσεων. Είναι σαφές πως, μετά την εκλογή τους, το κεφάλαιο πλέον ελέγχει και θεσμικά τη διοίκηση των πανεπιστημίων με τα κριτήρια της επιχειρηματικής κερδοφορίας να κυριαρχούν στις λήψεις των αποφάσεων. Με τις εκλογές για νέες πρυτανικές αρχές προεπιλέχτηκαν από τα Συμβούλια Ιδρύματος μόνο οι υπάλληλοι της κυβέρνησης για τη θέση αυτή. Έτσι εκλέχτηκε ο Φορτσάκης. Που δεν είναι

τυχαίος... Μικρός ήταν ΔΑΠίτης και τώρα ανοιχτά φιλοκυβερνητικός, φιλομνημονιακός, νομικός σύμβουλος και του ΤΑΙΠΕΔ και της Κόσκο και έχει πολλά ακόμα ο κατάλογος... Μόνο ακαδημαϊκός δεν είναι. Πρέπει να παραιτηθεί!

Ανοικτό Πανεπιστήμιο χωρίς ταξικούς φραγμούς – Μόνιμος αγωνιστικός συντονισμός των φοιτητικών συλλόγων

– Σε τι φάση βρίσκεται το φοιτητικό κίνημα; Πώς μπορεί να αποκρουστεί η αντιδραστική κυβερνητική πολιτική που ισοπεδώνει ό,τι έχει απομείνει από το δημόσιο πανεπιστήμιο;

– Τα συνεχή χαστούκια στο εργατικό και λαϊκό κίνημα φαίνεται πως έχουν παγιώσει σε μαζικά ακροατήρια του φοιτητικού κινήματος την αίσθηση της ήττας, της υποταγής και του φόβου μπροστά στον πανίσχυρο αντίπαλο που καταστέλλει και φαίνεται ικανός να τσακίσει στο διάβα του τα πάντα ανενόχλητος. Η μαζική αποστροφή στον ξεπουλημένο συνδικαλισμό και τους φοιτητοπατέρες δεν συνδυάζεται πάντοτε με τη συστράτευση σε κινηματικό σχεδιασμό και ριζοσπαστικές πρακτικές.
Πολύ βασικό στοιχείο που προωθεί τις τάσεις υποταγής στο σημερινό φοιτητικό κίνημα, ως απόρροια και σε σύνδεση με τα υπόλοιπα, είναι η απώλεια συλλογικής ταυτότητας άρα και συγκρότησης συνείδησης με βάση το συγκεκριμένο κοινωνικό χώρο. Εντούτοις η συντελούμενη κοινωνική καταστροφή και η βαθιά ταξική πολιτική κυβέρνησης και ΕΕ για την υπέρβαση της κρίσης δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα και στο πανεπιστήμιο.
Για να μπορεί το φοιτητικό κίνημα να επιτελέσει το ρόλο του και να επιβάλει κατακτήσεις χρειάζεται να μπορεί να ακολουθεί και αυτό μια ταξική γραμμή που θα συγκρούεται με την πολιτική του κεφαλαίου και θα εκφράζει κυρίαρχα την πληττόμενη πλειοψηφία της σπουδάζουσας νεολαίας. Πρέπει να συντριβεί στο εσωτερικό του η εκλογική αναμονή και να ανέβει η απαιτητικότητα των αγώνων ώστε να τσακιστεί ο κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός. Πρέπει να συγκροτηθεί με πυρήνα τις μαζικές και δημοκρατικές γενικές συνελεύσεις των συλλόγων, να οικοδομηθεί ένας μόνιμος αγωνιστικός συντονισμός των φοιτητικών συλλόγων και μεταξύ τους αλλά και με το εργατικό κίνημα, οι σύλλογοι να γίνουν ασπίδα για τους φοιτητές και να αποκτήσουν την αυτοτέλειά τους σε σχέση με τις πολιτικές δυνάμεις. Το φοιτητικό κίνημα χρειάζεται να εκφράσει το σύνολο των συμφερόντων της νεολαίας, των μαθητών, των ανέργων και της νέας εργατικής βάρδιας και να παίξει ρόλο στην ανασυγκρότηση του νεολαιΐστικου κινήματος. Πρέπει να περάσει στην αντεπίθεση με μορφές και αιτήματα πάλης που να προωθούν τις ανάγκες του και έξω από τα όρια του νόμου και της τάξης και μη δέχεται σαν ρεαλιστικό το πλαίσιο που του επιβάλλεται αλλά να θεωρεί ρεαλιστική μια ζωή με χώρο γι’ αυτές τις ανάγκες. Τέλος, στο φοιτητικό

κίνημα είναι ανάγκη να ηγεμονεύσει η γραμμή που θέτει στόχο την ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου και των βασικών σχεδιασμών της αστικής πολιτικής, για να ανοίξει ο δρόμος ανώτερης ταξικής σύγκρουσης.

- Ποιο είναι λοιπόν το πανεπιστήμιο που πρέπει να διεκδικήσει μαζί με τον αγωνιζόμενο λαό;

– Το πανεπιστήμιο στον καπιταλισμό θα είναι πάντα πεδίο ταξικής αντιπαράθεσης, οικονομικής, πολιτικής, επιστημονικής και ιδεολογικής. Έτσι πρέπει να μπαίνουν οι κατευθύνσεις της πάλης και των διεκδικήσεων. Το πανεπιστήμιο πρέπει να είναι ανοιχτό με ελεύθερη πρόσβαση για όλους χωρίς ταξικούς φραγμούς, να υπάρχει φοιτητικός και εργατικός έλεγχος στη λειτουργία του, να παρέχει ενιαίου χαρακτήρα πτυχίο με όλα τα επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα σε αυτό. Από το πανεπιστήμιο να παράγεται έρευνα για τις ανάγκες του λαού και όχι του κεφαλαίου και να παρέχεται γνώση κατά το δυνατόν ολόπλευρη, ώστε να μπορεί να υπάρχει εποπτεία του εργαζόμενου στην παραγωγή και να είναι όπλο του για την απελευθέρωση του, από κάθε αλλοτρίωση και εξουσία, που δεν θα παρέχει μόνο δεξιότητες για επαγγελματική αποκατάσταση.

ΠΗΓΗ: ΠΡΙΝ